

1

Lester (Apollo)

*Dank je, nog mens, ja – goden,
ik háát mijn leven*

Toen onze draak de oorlog verklaarde aan Indiana, wist ik dat het een slechte dag ging worden.

We waren al zes weken onderweg in westelijke richting en Festus had niet eerder zo'n vijandigheid getoond tegenover een staat. New Jersey had hij genegeerd. Pennsylvania leek hem te bevallen, ondanks het feit dat we slaags raakten met de cyclopen van Pittsburgh. Ohio gedoogde hij, zelfs na onze ontmoeting met Potina, de Romeinse godin van kinderlimonade, die ons achtervolgde in de gedaante van een reusachtige rode Kool-Aid-schenkkkan met een smiley.

Maar om de een of andere reden had Festus besloten dat hij Indiana niet mocht. Hij landde op de koepel van het Indiana Statehouse, flapperde met zijn metalen vleugels en blies een kolom vuur uit die de staatsvlag in een keer van de vlaggenmast fikte.

'Wow, maatje!' Leo Valdez trok aan de teugels. 'Wat hadden we nou gezegd? Geen openbare monumenten affakkelen!'

Calypso, die achter hem op de drakenrug zat, greep zich vast aan Festus' drakenschubben om haar evenwicht te bewaren. 'Kunnen we alsjeblíeft op de grond landen? En deze keer voor-zichtig?'

Voor een ooit onsterfelijke tovenares die over luchtgeesten heerste was Calypso geen grote fan van vliegen. De koude wind blies haar kastanjebruine haar in mijn gezicht. Ik knipperde met mijn ogen en spuugde het uit.

Dat is juist, beste lezer.

Ik, de belangrijkste passagier, de jongeling die ooit de glorieuze god Apollo was geweest, moest achter op de draak zitten. O, de vernederingen die ik had moeten verduren sinds Zeus me mijn goddelijke krachten had ontnomen. Het was nog niet genoeg dat ik een zestienjarige sterveling was met de afschuwwekkende naam Lester Papadopoulos. Het was niet genoeg dat ik zwoegend op de aarde (argh) heroïsche queesten moest ondernemen tot ik een manier zou vinden om weer in de gratie te komen bij mijn vader, of dat ik onder de acne zat waar geen vrij verkrijgbaar geneesmiddel tegenop kon. Ondanks mijn junior rijbewijs van de staat New York weigerde Leo Valdez mij zijn vliegende bronzen ros toe te vertrouwen!

Festus' klauwen probeerden schrapend houvast te vinden op de groene koperen koepel, die veel te klein was voor een draak van zijn postuur. Ik kreeg een flashback van de keer dat ik een levensgroot standbeeld van de muze Kalliope op de kap van mijn zonnewagen had vastgebonden. Door het overgewicht van het ornament had ik boven China een snoekduik gemaakt en daarmee de Gobiwoestijn gecreëerd.

Leo keek achterom. Op zijn gezicht zaten roetvegen. 'Apollo, voel jij iets?'

'Waarom is het mijn taak om dingen te voelen? Dat ik nou toevallig vroeger een god van de voorspelling was...'

'Jij bent degene die visioenen heeft,' bracht Calypso me in herinnering. 'Jij zei dat je vriendin Meg hier zou zijn.'

Alleen al het horen van Megs naam bezorgde me een pijn-scheut.

'Dat betekent nog niet dat ik met mijn hersenen haar locatie

kan bepalen! Zeus heeft mijn gps-toegang ingetrokken!’

‘Gps?’ vroeg Calypso.

‘Goddelijk positioning system.’

‘Dat bestaat niet!’

‘Rustig, jongens.’ Leo klopte op de drakennek. ‘Apollo, probeer het gewoon, wil je? Ziet het er hier uit als de stad waarover je hebt gedroomd?’

Ik tuurde langs de horizon.

Indiana was plat – snelwegen die de dorre bruine vlakten doorkruisten, schaduwen van winterwolken die boven de stedelijke bebouwing dreven. Rondom ons verhief zich een treurige verzameling binnenstadse hoogbouw: een opstapeling van steen en glas als de laagjes van zwart-witte Engelse drop. (Die vieze soort, die al een eeuwigheid op de bodem van je stiefmoeders snoepot op de salontafel ligt. En nee, Hera, hoezo zou ik het over jou hebben?)

Na mijn val op aarde in New York City vond ik Indianapolis desolaat en saai, alsof een behoorlijke New Yorkse wijk – Midtown bijvoorbeeld – zo ver was uitgerekt dat hij heel Manhattan besloeg, vervolgens van tweederde van zijn bevolking was ontdaan en op het powerwashprogramma was gewassen.

Ik kon geen enkele reden bedenken waarom een boosaardig triumviraat van oude Romeinse keizers geïnteresseerd zou zijn in een dergelijke locatie. Evenmin kon ik me voorstellen waarom Meg McCaffrey hierheen gestuurd zou zijn om mij gevangen te nemen. En toch was mijn visioen duidelijk geweest. Ik had deze skyline gezien. Ik had mijn oude vijand Nero aan Meg horen bevelen: *Ga naar het westen. Neem Apollo gevangen voordat hij het volgende orakel kan vinden. Als je hem niet levend bij me kunt brengen, dood hem dan.*

Wat nog het treurigst hieraan was? Meg was een van mijn betere vrienden. Ze was toevallig ook mijn halfgodmeesteres, dankzij Zeus’ zieke gevoel voor humor. Zolang ik sterfelijk was

kon Meg me alles opdragen, zelfs om mezelf te doden... Nee. Aan dat soort mogelijkheden kon ik beter niet denken.

Ik ging verzitten op mijn metalen zitplaats. Na al die weken reizen was ik moe en doorgezeten. Ik wilde een veilige plek om uit te rusten. Dit was níét zo'n plek. Op de een of andere manier maakte het landschap onder ons mij net zo onrustig als Festus.

Helaas, ik wist zeker dat we hier moesten zijn. Hoe gevaarlijk het ook was, als het me de kans bood om Meg McCaffrey terug te zien, om haar uit de klauwen van haar boosaardige stiefvader te bevrijden, dan moest ik het proberen.

'Ja, dit is de stad,' zei ik. 'Ik stel voor dat we naar de grond gaan, voordat de koepel onder ons instort.'

'Dat had ik al gezegd,' mompelde Calypso in het Minoïsch.

'Sorry, hoor, tovenares!' antwoordde ik in dezelfde taal. 'Ik zou misschien vaker naar je luisteren als jij behulpzame visioenen had!'

Calypso slingerde me een paar dingen naar het hoofd die me eraan herinnerden hoe kleurrijk de Minoïsche taal was geweest voordat hij uitstierf.

'Hé, jullie twee,' zei Leo. 'Geen oude dialecten. Spaans of Engels, graag. Of Machine.'

Festus kraakte instemmend.

'Het is al goed, knul,' zei Leo. 'Ik weet zeker dat het niet hun bedoeling was om ons buiten te sluiten. Zullen we nu afdalen naar straatniveau?'

Festus' robijnrode ogen gloeiden. Zijn metalen tanden draaiden in het rond als speedboren. Ik stelde me voor dat hij dacht: Illinois klinkt nu helemaal niet meer zo slecht.

Maar hij flapperde met zijn vleugels en sprong van de koepel. We suïden omlaag en kwamen met genoeg kracht voor het Stahouse neer om het trottoir te splijten. Mijn oogballen klotsten als waterballonnen op en neer.

Festus zwaaide zijn kop van links naar rechts, terwijl de stoom uit zijn neusgaten omhoogkringelde.

Ik zag geen direct gevaar. Auto's reden rustig over West Washington Street. Voetgangers kuierden voorbij: een vrouw van middelbare leeftijd in een gebloemde jurk, een dikke politieman met een koffiebekertje van CAFÉ PATACHOU, een gladgeschooren man in een lichtblauw gestreept zomerkostuum.

De man in het blauw zwaaide beleefd toen hij langsliep. 'Goedemorgen.'

'Hoestie, gast?' riep Leo.

Calypso hield haar hoofd scheef. 'Waarom was hij zo vriendelijk? Zíét hij dan niet dat we op een vijftig ton zware metalen draak zitten?'

Leo grinnikte. 'Dat is de Mist, *baby* – die neemt sterfelijke ogen in de maling. Laat monsters eruitzien als zwerfhonden. Laat zwaarden eruitzien als paraplu's. Laat mij er nog knapper uitzien dan anders!'

Calypso stak haar duimen in Leo's nieren.

'Au!' zei hij klagelijk.

'Ik weet wat de Mist is, Leonidas...'

'Hé, ik heb gezegd dat je me nooit zo mag noemen.'

'...maar de Mist moet hier wel heel sterk zijn als hij een monster van Festus' formaat op deze korte afstand kan verhullen. Apollo, vind je dat niet een beetje raar?'

Ik keek naar de langslappende voetgangers.

Inderdaad, ik had plekken bezocht waar de Mist heel dicht was geweest. Bij Troje was de hemel boven het slagveld zo afgeladen geweest met goden dat je je wagen niet kon keren zonder tegen een andere godheid op te botsen, en toch hadden de Trojanen en Grieken slechts glimpen opgevangen van onze aanwezigheid. In 1979 was het de stervelingen van Three Mile Island op de een of andere manier ontgaan dat hun partiële nucleaire meltdown was veroorzaakt door een episch kettingzaaggevecht tussen Ares en Hephaistos. (Als ik het me goed herinner had Hephaistos Ares uitgelachen om zijn ouderwetse broek met wijde pijpen.)

Toch dacht ik niet dat dichte Mist hier het probleem was. Er was iets met de bewoners wat me niet lekker zat. Hun gezicht stond té kalm. Hun verdraasde glimlach deed me denken aan de oude Atheners vlak voor het Dionysosfeest: iedereen in een beste stemming, in gedachten verzonken, zich verheugend op het losbandige vreet- en zuipfestijn dat eraan kwam.

‘We moeten weg uit de openbaarheid,’ opperde ik. ‘Misschien...’

Festus struikelde en schudde zich uit als een natte hond. In zijn borst klonk een geluid als een eraf gelopen fietsketting.

‘Ai, niet weer,’ zei Leo. ‘Iedereen van zijn rug!’

Calyпсо en ik klommen snel omlaag.

Leo holde naar voren en ging met gespreide armen in een klassieke drakencowboyhouding voor Festus staan. ‘Hé, maatje, niks aan de hand! Ik ga je alleen maar even uitzetten, oké? Even een kleine time-out om...’

Festus braakte een zuil van vlammen uit, die over Leo heen spoelde. Gelukkig was Valdez vuurbestendig. Zijn kleren echter niet. Leo had me verteld dat hij meestal kon voorkomen dat zijn outfit in vlammen opging, gewoon door zich te concentreren. Maar als hij werd verrast, ging dat wel eens mis.

Toen de vlammen waren opgetrokken stond Leo voor ons in zijn asbest boxersshort, zijn magische gereedschapsriem om zijn middel en een paar rokende, deels gesmolten sneakers aan zijn voeten.

‘Verdorie!’ riep hij klagelijk uit. ‘Festus, het is hier koud!’

De draak stommelde naar voren. Leo dook op hem af en haalde een hendel over achter de linkervoerpot van de draak. Festus zeeg langzaam ineen. Zijn vleugels, poten, nek en staart verdwenen in zijn romp, zijn bronzen platen schoven over elkaar heen en vouwden zich naar binnen, en een paar seconden later was onze robotvriend gekrompen tot een grote bronzen koffer.

Dat had technisch gezien natuurlijk niet moeten kunnen,

maar zoals iedere zichzelf respecterende god, halfgod of ingenieur weigerde Leo Valdez zich te laten beteugelen door de wetten van de fysica.

Hij keek kwaad fronsend naar zijn nieuwe bagage. ‘Man... ik dacht toch echt dat ik zijn gyrocondensator gerepareerd had. Ik ben bang dat we hier vastzitten tot ik een werkplaats heb gevonden.’

Calypso trok een gezicht. Haar roze ski-jack glinsterde van de condens na onze vlucht door de wolken. ‘En als we zo’n werkplaats vinden, hoe lang duurt het dan om Festus te repareren?’

Leo haalde zijn schouders op. ‘Twaalf uur? Vijftien?’ Hij drukte op een knopje op de zijkant van de koffer. Er verscheen een handvat. ‘En een winkel met herenkleding is misschien ook handig.’

In gedachten zag ik ons een T.J. Maxx in lopen, Leo in zijn boxershirt op gesmolten gymmen met een bronzen koffer achter zich aan. Ik keek er niet naar uit.

Toen klonk er een stem vanaf het trottoir. ‘Hallo!’

De vrouw in de gebloemde jurk was teruggekomen. Het leek in ieder geval dezelfde vrouw te zijn. Of anders waren er in Indianapolis een heleboel vrouwen in een paars met gele bloemetjesjurk en met een getoupeerd jarenvijftigkapsel.

Ze glimlachte wezenloos. ‘Góédemórgen!’

In werkelijkheid was het een heel akelige morgen – het was koud en bewolkt, en het rook alsof er sneeuw in de lucht zat – maar ik vond het onbeleefd om haar helemaal te negeren.

Ik schonk haar een wuif – het gebaar dat ik altijd bij mijn aanbidders gebruikte wanneer die zich voor mijn altaar in het stof wierpen. De boodschap leek me duidelijk genoeg: *Ik zie je, nietige sterveling; nu wegwezen. De goden zijn aan het praten.*

De hint ontging de vrouw. Ze kwam op ons af en ging pal voor ons staan. Ze was niet bepaald groot, maar er klopte iets niet met de verhoudingen. Haar schouders waren te breed voor haar

hoofd. Haar borst en buik staken als een klonterige massa naar voren, alsof ze een zak met mango's voor in haar jurk had gestopt. Met haar stakerige armen en benen deed ze me denken aan een soort reuzenkever. Als ze ooit omviel, zou ze niet makkelijk weer overeind kunnen komen.

'Och gut!' Ze pakte haar tas met beide handen beet. 'Wat een scháttige kinderen zijn jullie!'

Haar lippenstift en oogschaduw hadden alle twee een dreigende kleur paars. Ik vroeg me af of haar hersenen voldoende zuurstof kregen.

'Mevrouw,' zei ik, 'we zijn geen kinderen.' Ik had eraan toe kunnen voegen dat ik meer dan vierduizend jaar oud was, en Calypso nog ouder, maar ik besloot dat te laten rusten. 'Als u ons nu wilt excuseren, we moeten een koffer repareren en mijn vriend heeft dringend behoefte aan een broek.'

Ik probeerde om haar heen te lopen. Ze versperde me de weg.

'Je kunt nog niet weg, schat! We hebben je nog niet verwelkomd in Indiana.' Ze haalde een smartphone uit haar tas. Het scherm was verlicht alsof er al verbinding was gemaakt.

'Ja, het is hem,' zei ze in de telefoon. 'Iedereen hier komen. Apollo is er!'

Mijn longen verschrompelden in mijn borstkas.

Vroeger zou ik hebben verwacht dat ik herkend werd zodra ik in een stad aankwam. Natúúrlijk zouden de bewoners toestroemen om me te verwelkomen. Ze zouden zingen en dansen en bloemen naar me gooien. Ze zouden onmiddellijk een nieuwe tempel gaan bouwen.

Maar als Lester Papadopoulos verdiende ik een dergelijke bejegening niet. Ik was een schim van mijn voormalige glorieuze zelf. Het idee dat de inwoners van Indiana me herkenden ondanks mijn verfomfaaide haar, jeugdpuisten en vetrollen was zowel beledigend als angstaanjagend. Stel dat ze een standbeeld van me zouden oprichten in mijn huidige gedaante – een reusachtige

gouden Lester in het centrum van hun stad? De andere goden zouden me er tot in de eeuwigheid mee pesten!

‘Mevrouw,’ zei ik, ‘ik vrees dat u mij verwart...’

‘Niet zo bescheiden!’ De vrouw gooide haar telefoon en tas opzij. Ze greep mijn onderarm beet met de kracht van een gewichtheffer. ‘Onze meester zal je dolgraag gevangenzetten. En noem me maar Nanette.’

Calypso viel aan. Of ze wilde me verdedigen (onwaarschijnlijk), of ze was geen fan van de naam Nanette. Ze stompte de vrouw in haar gezicht.

Op zich verbaasde dat me niet. Nu ze haar onsterfelijke vermogens kwijt was, probeerde Calypso andere vaardigheden onder de knie te krijgen. Tot dusver was dat mislukt met zwaarden, stokwapens, *shuriken*, zwepen en improvisatiekomedie. (Ik begreep volkomen hoe gefrustreerd ze was.) Vandaag had ze besloten haar vuisten te proberen.

Wat me wel verbaasde was de luide kraak die haar vuist op Nanettes gezicht veroorzaakte – het geluid van vingerbotjes die braken.

‘Au!’ Calypso deinsde struikelend achteruit en greep haar hand beet.

Nanettes hoofd gleed naar achter. Ze liet mijn arm los om haar gezicht beet te pakken, maar het was te laat. Haar hoofd tuimelde van haar schouders. Terwijl haar ogen nog knipperden en haar paarse lippen krampachtig bewogen, kwam het galmend op het wegdek neer. De onderkant was van glad roestvrij staal. Er hingen flarden ducttape aan, vol met haar en schuifspeldjes.

‘Heilige Hephaistos!’ Leo holde naar Calypso. ‘Dame, je hebt de hand van mijn vriendin gebroken met je gezicht. Wat b en jij, een automaat?’

‘Nee, schat,’ zei de onthoofde Nanette. Haar gedempte stem kwam niet uit het roestvrijstalen hoofd dat op de stoep lag. Hij klonk van ergens in haar jurk. Vlak boven haar kraag, waar eerst

haar nek had gezeten, stak een pluk fijn blond haar met schuifspeldjes omhoog. ‘En ik moet zeggen, het was niet erg beleefd om me te slaan.’

Te laat besepte ik dat het metalen hoofd een vermomming was geweest. Net zoals saters hun hoeven in menselijke schoenen stopten, had dit schepsel zich als een sterveling voorgedaan door te doen alsof het een menselijk gezicht had. De stem kwam vanaf de buikstreek, wat betekende...

Mijn knieën knikten.

‘Een *blemmya*,’ zei ik.

Nanette grinnikte. Haar uitstulpende middenpartij kronkelde onder het bloemmotief. Ze rukte het lijfje van haar jurk open – iets waar een beleefde Midwesterling niet over zou peinzen – en onthulde haar ware gezicht.

Vanaf de plek waar bij een vrouw een brassière zou hebben gezeten, werd ik knipperend aangekeken door twee enorme puilogen. Uit haar borstbeen stak een grote glanzende neus naar voren. Dwars over haar buik bevond zich een afzichtelijk grijnzende mond: glinsterende oranje lippen, tanden als een rij onbedrukte witte speelkaarten.

‘Ja, schat!’ zei het gezicht. ‘En ik arresteer je in naam van het Triumviraat!’

Over heel Washington Street draaiden vriendelijk kijkende voetgangers zich om en kwamen onze kant uit gemarcheerd.